

'Snertweer, maar zieke kinderen zien meer af'

Marcel Kalmeijer van ISS uit De Meern met de andere fietsende deelnemers van het bedrijf. „Volgend jaar weer!”
FOTO AD

UTRECHT

HANS VAN DEN HAM

De 750 sportende deelnemers aan de goededoelentocht voor het Ronald McDonald Fonds (RMF) arriveerden gisteren vanaf 12.00 uur met hun begeleiders op het Domplein. Daar werden ze onthaald met bloemen, muziek, medailles en vooral respect. „Deze tocht heeft een enorme energie.”

De HomeRunners legden als groep in 24 uur 200 kilometer af, de HomeRiders reden 500 kilometer en deden tijdens de tocht tien huizen van het fonds aan, plekken waar ouders dichtbij hun zieke kinderen verblijven.

Terwijl een groep fietsers binnenkomt, staat Jolanda Koedood (51) uit Schipluiden bij Delft met een glas welverdiende champagne in haar hand. Ze is bevriend met iemand die werkt bij het RMF, vandaar dat ze heeft meegedaan.

Bedjes

Van de 200 kilometer die haar groep van tien mensen heeft hardgelopen, heeft zij er 20 voor haar rekening genomen. Steeds stukken van 4 kilometer, daarna rusten. En dat vijf keer. „We konden pitten op bedjes in een huis in Maarsseveen, maar daar is niet veel van terecht gekomen. Ik denk dat ik hooguit drie uur heb

geslapen.”

Vooral die rustperiodes maakt het zwaar, zegt ze. „Die laatste 4 kilometer waren de spieren stijf. Dat was op het tandvlees. Maar zieke kinderen gaan ook door, dat was mijn motivatie.”

Het weer was gedurende de tocht niet al te best en dat is geheel volgens de traditie van HomeRide, vertelt de Utrechtse wielrenner Marcel Kalmeijer (53), glaasje bier in de hand. Hij deed mee met het team van zijn werkgever ISS uit De Meern, was zelfs teamcaptain. De nacht tussen Nijmegen en Rotterdam was het zwaarst.

„Snertweer, met regen en wind. Daardoor was het zwaar en veel pittiger dan verwacht. Met lekke banden en wat ongelukjes. Bij ons ging het nog prima, maar er zullen deze zondag teams pas uren na ons arriveren.”

De tocht van 500 km was in zes etappes opgeknipt, waarvan hij er drie heeft gereden. Daardoor heeft hij zo'n 300 km in de benen. En de rest van de tijd? „We hadden een bus geregeld met daarin matrassen op de grond. Maar niemand heeft geslapen. Het was vooral ouwehoeren en koffiedrinken.”

Verbondenheid

Maar weer of geen weer, slapen of niet, Kalmeijer weet waarvoor hij zich heeft uitgesloofd. „Kijk om je heen. Dit evenement heeft een enorme energie. Dat voel je hier en ook onderweg. En ook voor het bedrijf is het goed. Meedoen geeft verbondenheid. Volgend jaar zijn we er weer bij, wat mij betreft.”

Bovenal zijn alle inspanningen uiteraard voor de ouders en zieke kinderen. „We zijn drie keer in het Ronald McDonald Huis in Utrecht geweest, dat gerund wordt door vrijwilligers. Dat geeft een enorme betrokkenheid. We weten waarvoor we het doen. Ouders en kinderen moeten vaak jaren afzien, wij maar 24 uur. Dat is een peulenschil.”

De organisatie liet al weten dat er al ruim een miljoen euro bij elkaar is gebracht. En dat bedrag groeit nog steeds.